

ה"ט 63980/01/24 - נעים מולא, ארקאן מולא נגד מסעוד חביש

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 63980-01-24 מולא ואח' נ' חביש
תיק חיצוני:

בפני המבקשים
כב' השופטת אביגיל זכריה, סגנית הנשיאה
1. נעים מולא
2. ארקאן מולא
נגד
המשיב
מסעוד חביש

החלטה

בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

במועד הגשת הבקשה לא ניתן צו במעמד צד אחד והיום, 11/2/24, התקיים בפניי דיון במעמד שני הצדדים.

הבקשה הוגשה במקור על ידי המבקש 1 בלבד.

ביום 4/2/24 ביקש מר מולא ארקאן להצטרף לבקשה כמבקש נוסף.

ביום 8/2/24 התרתי את צירופו מטעמי יעילות וזאת מבלי לקבוע מסמרות לגופו של הליך.

בדיון היום המבקש 1 טען כי המשיב מתערב בענייניו אולם אינו מאיים עליו.

המבקש 2 טען כי המשיב איים עליו כי ישבור את ידיו ורגליו באם יכנס לחלקה נשואת הסכסוך ביניהם.

המשיב טוען כי הבקשה הינה מופרכת וחסרת בסיס וכי לא אירעה הטרדה מאיימת בעבר ולא תתקיים כזו בעתיד. המשיב טוען כי ישנה חלקת אדמה לגביה יש מחלוקת קניינית לגיטימית ולא מעבר לכך. מכל מקום ציין כי לא איים ולא מתכוון לאיים.

פרט לצדדים לבקשה לא הובאו עדים או ראיות נוספות.

לאחר שעיינתי בבקשה ושמעתי טיעוני הצדדים, מצאתי לקבוע כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות ביחס לשני המבקשים.

עמוד 1

להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב - 1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתייהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו. רק התקיימות שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אינו עניין של מה בכך. מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לעניין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בבנו, החלטה מיום 28.4.11) בקובעו:

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

מן הכלל אל הפרט

מספר פעמים במהלך הדיונים שהתקיימו ציינתי בפני שני הצדדים כי בית המשפט איננו מתערב במסגרת הליך זה בסכסוכים קנייניים. מהבקשה ומהטיעונים שנשמעו במעמד הדיונים עולה כי בין הצדדים קיים סכסוך מזה זמן מה אשר גורם לעימותים שונים. לסוגיה זו אספקטים נלווים רבים החורגים מהמסגרת הדיונית הנדרשת להליך זה וכפי שהודגש - אין בכוונתי להידרש אליהם.

במעמד הדיון הובהר לצדדים כי הליך שעניינו הטרדה מאיימת אינו מיועד ואינו יכול לשמש כר לבירור טענות אחרות וההחלטה בתיק זה תינתן במסגרת הדיונית הרלבנטית ובה בלבד.

לגופו של עניין לא מצאתי כי עלה בידי המבקשים לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו.

לעניין המבקש 1 - בדיון היום הובהר שאין כל טענה מצידו לאיומים או להטרדה אלא מה שהוגדר על ידו במעמד הדיון היום "הפרעה" או "התערבות" של המשיב בנושאי הקרקע.

ברי כי הדברים אינם מבססים הטרדה מאיימת ואפשר והיה מקום לדחות את הבקשה תוך חיוב המבקש 1 בהוצאות בנסיבות אלה מהן עולה כי לא הייתה כל עילה לבקשה מלכתחילה.

לעניין המבקש 2 - גם בעניין זה לא הובאה כל ראיה נוספת פרט לעדותו של המבקש 2 כעדות יחידה של בעל דין. ניכר היה במעמד הדיון כי המבקשים מנסים כל העת להסיט את תשומת הלב לסכסוך הקנייני ומניעת מה שהוגדר על ידם "הפרעות" מצד המשיב אשר טוען ככל הנראה לזכויות כאלה ואחרות במקרקעין האמורים.

התרשמתי כי ההליך כולו נועד להתמודד עם מחלוקות אחרות ולא הונח בסיס עובדתי מספק לטענות המבקש 2. ממילא לא הוסבר למה המבקש 2 שלכאורה היה הגורם היחידי אליו הופנו איומים, לא הגיש בקשה בעצמו בזמן אמת או בשלב מאוחר יותר, ומדוע הבקשה הוגשה על ידי המבקש 1 אשר כאמור כלל איננו טוען לאיומים מצד המשיב. הדברים מעוררים אי נוחות ולא הוסברו.

ניכר היה שהיקף המחלוקת הכלול במסגרת הבקשה חורג בהרבה מהנדרש לצורך הליך מסוג זה באופן שעורר תמיהה לגבי התכלית שעמדה בבסיס הגשת ההליך ואסתפק בכך.

יתרה מכך: גם אם הייתי נכונה לקבוע כי האירוע נשוא הבקשה עולה כדי הטרדה מאיימת - נתון שלא מצאתי לקבוע - הרי שמדובר בהטרדה מאיימת שאירעה בעבר.

לא עלה בידי המבקשים לבסס באופן הנדרש את החשש מפני נקיטת אלימות פיזית מצד המשיב כלפי המבקשים או מי מהם או נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב ליסוד הצופה פני עתיד (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבוע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

המבקשים לא הצביעו על חשש קונקרטי צופה פני עתיד והדברים נותרו כלליים ועמומים.

סוף דבר

משלא עלה בידי המבקשים לעמוד בנטל ההוכחה, דין הבקשה - להידחות.

לאחר ששקלתי בדבר, והגם שהתכלית שעמדה בבסיס הבקשה וצירוף המבקש 2 אינם חפים מספקות, הרי בשים לב לאופי ההליך - אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר א' תשפ"ד, 11 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.